

РЕШЕНИЕ

№ 3095

гр. София, 13.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 04.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **5024** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 7 ал. 9 от Закона за контрол над взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпасите (ЗКВВООБ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Л. К. Л. срещу заповед рег. № з – 206 от 23.03.2010 г. на началника на 04 РУ – С., с която на жалбоподателя е отказано издаването на разрешение за носене и за подновяване на разрешение за съхранение на късо огнестрелно оръжие.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като се твърди, че отказът на административния орган е немотивиран и в разрез с установената административна практика. Жалбоподателят обосновава, че спрямо него съществува опасност за живота и здравето поради неоткриването на извършителя, който му е нанесъл телесна повреда през 2001 г. Оспорващият и процесуалният му представител адв. Л молят съда да отмени обжалвания административен акт и преписката да бъде върната на административния орган с изрични указания по тълкуването и прилагането на закона.

Ответната страна – Н. на 04 РУП – С. не изразява становище по жалбата.

Административен съд С. град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е започнало по искане вх. № К – 2302 от 30.09.2009 г. от Л. К. Л. до началника на 04 РУП – С. за издаване на разрешение за съхранение и за подновяване на издадено на лицето разрешение на 27.10.2006 г. за носене на късо огнестрелно оръжие. На жалбоподателя е издадено разрешение № 1006

от 27.10.2006 г. за съхранение на късо нарезно огнестрелно оръжие със срок до 27.10.2009 г.

Към искането са представени свидетелство за съдимост на лицето, издадено от СРС рег. № 87395 от 17.09.2009 г., служебна бележка рег. № И -103865 от 24.09.2009 г., издадена от Национална следствена служба за липса на данни за образувани срещу лицето досъдебни производства и повдигнати обвинения; удостоверение от 07.09.2009 г. от УМБАЛ „Александровска болница” ЕАД – Клиника по психиатрия; удостоверение за годност на оръжие № 563 от 14.09.2009 г.

До заявителя е изпратено писмо изх. № р5211 от 22.01.2010 г., с което го уведомяват, че в искането си не е посочил необходимостта от носене и съхранение на късо нарезно огнестрелно оръжие за самоохрана съгласно чл. 41, ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗКВВООБ (ППЗКВВООБ), поради което започва процедура по отказ за издаване на исканото разрешение за носене на огнестрелно оръжие и за подновяване на разрешението за съхранение на оръжието на основание чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗКВВООБ. С писмото е предоставена възможност на заявителя в 7-дневен срок от запознаването да депозира възражения, обяснения и/или доказателства за необходимостта от съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие. Заявителят е запознат със съдържанието на писмото на 02.02.2010 г.

Жалбоподателят е депозирал възражение с вх. № К – 277 от 11.02.2010 г. до началника на 04 РУ - С. , в които посочва, че оръжието му е необходимо за самоохрана, тъй като същият се занимава професионално с информационни технологии и работата му обуславя пренасянето на скъпи компютърни техники. Допълва, че преди 10 години е нападнат от неизвестни лица, които са му нанесли тежка телесна повреда, в резултат на което претърпял тежки финансови загуби поради невъзможността да изпълнява професионалните си задължения. Посочва, че има издадено разрешение за съхранение на късо огнестрелно оръжие, като през периода 2002 г.- 2010 г. стриктно е спазвал разпоредбите на служба КОС за боравене и съхранение на огнестрелно оръжие.

Производството е приключило с издаването на оспорената заповед рег. № з -206 от 23.03.2010 г. на началника на 04 РУ - С., с която на основание чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗКВВООБ на Л. К. Л. е отказано издаването на разрешение за носене и за подновяване срока на разрешението за съхранение на късо огнестрелно оръжие. Административният орган е приел, че от дадените от заявителя в хода на административното производство обяснения липсват достатъчно данни и доказателства за съществуваща заплахата за живота, здравето и имуществото на заявителя и на неговото семейство.

В хода на съдебното производство е представена съдебно-медицинска експертиза по дознание № 545/01 г., установяваща медико-биологичните характеристики на причинена на Л. Л. телесна повреда през 2001 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата си на 30.06.2010 г., като жалбата срещу административния акт е подадена направо пред Административен съд С. град с вх. № 13316 от 05.07.2010 г. При наличието на тези факти жалбата се явява подадена в законоустановения по чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, в установената от

закона писмена форма, като същият е съобразен с целта на закона.

Заповедта е издадена от материалнокомпетентен орган – от началника на РУ – С. по постоянния адрес на заявителя съгласно изискването на чл. 41, ал. 1 от ЗКВВООБ, който в случая е Н. на 04 РУ - С..

Съгласно правилото, регламентирано в чл. 44, ал. 4 от ППЗКВВООБ за издаване на разрешение за носене на огнестрелно оръжие лицата, които нямат издадено разрешение за придобиване на оръжие, подават искане (приложение № 10 към Правилника), в което се обосновава необходимостта от издаването му. Към искането се прилагат изчерпателно изброени в чл. 41, ал. 2 от ППЗКВВООБ документи, които в случая са налице. Цитираната материалноправна норма възлага в тежест на искащия издаване на разрешение за носене на огнестрелно оръжие (както и за подновяване срока на разрешението за съхранение) ясното и точно обосноваване на тази нужда. В тази насока следва да се съобрази и разпоредбата на чл. 14 а от ЗКВВООБ, съгласно която физическите лица могат да носят само по един брой огнестрелно оръжие за самоотбрана (самоохрана) от изброените в издаденото по надлежния ред разрешение за носене и употреба.

Съотнасянето на посочените текстове от закона и ППЗКВВООБ налагат извода, че съответното физическо лице, което иска издаване на разрешение за носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие, трябва в писмен вид да изложи конкретни факти и обстоятелства, които да обосновават несъмнен извод, че неговият или на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси. Наличието на такава нужда е възведена от законодателя като задължителна предпоставка, за да се разреши на физическото лице носенето и съхранението на огнестрелно оръжие. Издаването на законосъобразен индивидуален административен акт в случая включва освен констатирането на обстоятелствата, за установяването на които чл. 41, ал. 2 от ППЗКВВООБ изисква съответния надлежно издаден официален писмен документ и обсъждането на въпроса за наличието или липсата на необходимост от самоохрана. За да се обоснове нужда в тази насока, достатъчно е съществуването на потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, негови близки или имущество.

В настоящия случай правилно административният орган е обосновал извода, че заявителят не е ангажирал доказателства във връзка с установяване на обстоятелството, че спрямо същия и негови близки е налице определена заплаха, застрашаване, което да налага защита с огнестрелно оръжие. Наличието на настъпил през 2001 г. инцидент – нападение над жалбоподателя и неоткриването на извършителя към 2010 г. не обуславя наличието на съществуваща опасност за здравето и живота на лицето и неговите близки към датата на подаване на искането. В тази връзка представената съдебно-медицинска експертиза само установява наличието на нанесени на Л. телесни повреди към 2001 г. и не служи като доказателство за застрашаването на неговия живот и здраве към настоящия момент. Едновременно с това следва да се посочи, че разрешението за съхранение на късото огнестрелно оръжие, издадено на жалбоподателя е със срок от 3 години, като при подаване на искане за продължаване срока за съхранение следва да бъдат спазени същите изисквания, установени в ЗКВВООБ и ППЗКВВООБ, както при подаване на първоначално искане. Това означава, че административният орган не е задължен да издирва или презумира обстоятелства, установяващи потенциална необходимост за заявителя, нито да

установява, че необходимостта от носене на оръжие е отпаднала. Обстоятелството, че жалбоподателят е притежавал разрешение за предходен период не го освобождава от задължението да докаже необходимостта от самоохрана, тъй като режимът по ЗКВВООБ е разрешителен, а не регистрационен. Мотивите на искането, че притежаването на оръжие се налага за самоохрана, тъй като работата на жалбоподателя е свързана с пренасянето на скъпи компютърни технологии, както и с оглед извършеното над лицето нападение от неизвестни извършители през 2001 г., не обосновават необходимост от издаване на разрешение за носене, респ. подновяване на разрешение за съхранение на късо огнестрелно оръжие. Нуждата от самоохрана не е установена - липсват доказателства за конкретни, непосредствени посегателства против личността или имуществото на заявителя или на членове на неговото семейство към датата на подаване на искането, както и такива, свързани с осъществяваната от него дейност, които да налагат толкова интензивна защита. Данните по делото не сочат на съществуване на обстоятелства, които да бъдат определени като източник на опасност нито в личната, нито в служебна сфера на жалбоподателя. Предотвратяването на потенциални посегателства върху личността и имуществото не може да мотивира издаване на разрешение. Заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки гражданин и разширяването на тълкуването на необходимостта като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития би довело до издаване на разрешение практически на всеки и би обезсмислило необходимостта като законов критерий, въведен за установяване на основателността на искането за дейностите с огнестрелно оръжие.

В хода на административното и съдебното производство от страна на жалбоподателя не са ангажирани надлежни доказателства, установяващи по категоричен начин нуждата от самоохрана, което обуславя извода за законосъобразност на обжалвания отказ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон и жалбата на Л. К. Л. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. К. Л. срещу заповед рег. № з – 206 от 23.03.2010 г. на началника на 04 РУ – С..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: